

see oli elektrifella märguandmine, et reisirajate-rong lähemast jaamast sõitma hakkab.

Nüüd oli siis lahk rongi üks teisele vastu sõitmas. Kedagi ei olnud, kes sõidurongi oleks saanud hoiatada, ta pidi wagonite rongiga kokku põrkama. Ilma aimamata sõitsivad need õnnetumad otse surma suhu! Mis wacne Anna seda mõeldes omas südames tundis, kes jõuab seda seletada!

2.

Kui teewalt Märt Mätas naesest ja lapselt oli lahkunud ja oma tee läbikatsumist alganud, sammus ta agaraste õõpimeduses edasi, pidi aga sagedaste kõigest jõuult wasta toetama, et tuul teda mitte otselt maha ei tõulaks. Laternat warjas ta oma kehaga tuule eest. Üksnes laterna abil oli tal tee läbikatsumine ja enese edasimineki võimalik. Aga ta teadis ka, et ta oma laternat wõis uskuda, sest see oli otse tormise ilma tarwis tehtud. Paks klaas kaitkes tuld ja luna õhku põlemise tarwis küllalt siise peasis, ei saanud ometi kõigekangem tuul tuld ära kustutada.

Aeg ajalt läbi Mätas tugewa krumwõtmega rööbaste pihta, et katsuda, kas mõni rööbas mitte latine wõi labtine ei ole; ja iga wiite sammu järele laskis ta laterna walguist hoolega tee peale paisata, et näha, kas teel mingit takistust ees ei ole.

Nõnda edasi minnes hakkas ta juba oma teepiiri lõpule läbinema. Nüüd oli weel tüfike teed ees, mille läbikatsumiseks ta hõlpsamalt lootis toime saada, sest siin oli üks käänafluhoht ja siis oli tee mäerinnast läbi kaewatud, nõnda et kahel pool teed maaseinad seisivad, ülewal ääret mõõda suured jäämed ofaspuud. Seal lootis Märt wähe warju leida tuule wastu, et jälle hinge tagasi saaks tõmmata, sest alaline tuule löõtsumine ja surumine selja tagast, ei lastnud dieti hingata. Juba oli ta teekäänaflu peale jõudnud, kust warjawa kaewatud tee algas, seal kuuleb ta korraga suurt praginat ja tunneb, et mingi nägemata wõim teda maha wislab. Latern weeres tal kääst, kustus lõinal puruks, tuli kustus, ja Märdi meelemõistus kadus.

Kui kaua ta uimastuses maas olnud, sellest ei saanud ta aru. Aega mõõda hakkas ta meel jälle selgima. Mingsi wõigem wõim surus teda maad wastu, ta hakkas kätega enese ümber kompima, tõmbas aga käed jälle tagasi, sest igal pool torlastiwad kuuse oksad. Ta katsus selle liisnawa asja alt peafeda ja ütles tõusta, aga ei peafenud. Ta märkab, et peafangeste walutab, kui ta käega pead katsub, tunneb ta sooja wedelikku sõrmede wabele jooksuma — peaf jooksib werd. Uus mineetus ähwardab tema meele mõistuse mätta. Ta on nagu joobnud, kes omast olekust diete aru ei saa. Kuidas sai ta puu okste wabele? Mis oli temoga sündinud? Dõ on kottipime, mingit asja ei saa näha, kuid termi kohanist kuulda.

Seal käib mõte nagu wõlk Mätas peast läbi: ülewal kaldal on tuul mõned puud maha murdnud ja neid alla wisanud, ja üks on teda trehwanud, wist üks peenem oks, sest muidu oleks ta peaf purustatud.

Kui kõik mitte nii hirmus pime ei oleks, kui wähegi aru wõiks saada! Tema käed otsiwad laternat; ei leia, aga sõrmede alla juhtub üks külm asi, raud, teerööbas. Siis otse tee peal on maha murdnud puud ja nende alla Märt matetud. Mõne minuti pärast tuleb sõidurong ja sõidab otse selle saaduwitna siise, ja ta Märt ise on kadunud, kui tal mitte õnneks ei lähe siit okste wangitusest peafeda. Tema peaf ei saanda enam mõeldada, ja ometi selgib talle korraga üks mõte, mis kõike tema eljõudu lõttele õhutab, et temal kohanseks on, rongi hulkawinemisest peasta ja kõiki neid raudteeametnikka ja reisisaid, kes rongis on. Ta peab siit puu oksade wabest wälja peafema, maksu mis maksab.

Ta katsub, kas patronitast alles wõõl, leiab et see seal ja et seal mõned plahwatuspatronid sees on, mis ta rööbaste külge wõib sinni panna, et rongijuhiti weel wiimsel filmapilgul hoiatada. Laternat ta enam ei hõlka otsima, see oleks asjata töö ja ajawitmine. Ta tõmbab hinge, wõtub kõite oma wiimist jõudu kokku, ja talle läheb õnneks, okste wabel edasi nihkuda; ta tunneb, kuidas tal murdnud okste ja ofaste wabest läbi tikkudes riided ihu pealt katki rebene-